

ՔՈՒՉԱԿԵԱՆ ՏԱՂԵՐ

ՊԱՆԴՈՒԽՏԻ ԵՐԳԵՐ

Ա .

Գընա՛մ, կու գընա՛մ իմ մանչուկն, ես աւտալու չ'ի.
Երբ բարով մընա՛ ասաց, ես աւօտ չաւօտ կենայի.
Երբ զոտքն ի գանկուն եդիր, ես հայրան ի վար մընացի.
Այլ բան չիկարցի ասել՝ «Ուր երթաս՝ ճամբելդ ի բարի,
«Այլ ճամբովն որ դուն երթաս, վարդ ու մուրտ ամջելդ բուսնի.
«Այն քաղաքն որ դու մտնուս, Գըրօղին ձայնըն չիհասնի.
«Այն մաճլիսն որ դուն նստիս, գաւաթներդ գինով լըցուի,
«Ծովերն այլ գինի դառնայ ու նաւերըն տօտօղանի:

Բ .

Գիշերս ես ի դուսր ելայ՝ Լ ի յերկինքն ի վեր նայեցայ,
Լուսինն ալ կամար կապել՝ Լ ի Զըռոմք ի վար կու գընայ:
Լուսին, քո արե՛ւդ ասեմ, պահ մի կա՛ց մինչ որ լուսանայ,
Երկու բան գանգատ ունիմ, քեզ ասեմ լուկ այլվի գընա.
Գընա՛՝ Լ իմ եարին ասա՛ թէ դարիպ ունիս հա՛ կուգայ,
Յոգին ալ կլափին անել՝ Լ աչուին քու գալուն կու մընայ:

Գ .

Այլ ողորմ մարդ չեմ տեսել քան հարուստն որ աղքատանայ,
Ի դարիպութիւն երթայ, հայր ու մայր, եղբայր չունենայ.
Յորժամ սիրելի տեսնու, նա պահէ զերեսն ու գընայ:
Նորա օրինակ բերեմ ըզկանաչ ծառն որ չորանայ,
Տերեւն ալ իւրմէն թափի, շուք ի իւր տակէն հեռանայ:

Դ .

Գիտեմ շատ հայրէն գիտես, լուկ ընտրե ու մէկ մի ասա՛,
Ասա՞ այս ամսուս վերայ, այս խալխիս, զինչ հիմիկ որ կայ.
Խօսքըդ մանեով ասա՛, մի՛ ասեր մարդու քուճուկայ.
Գիտես որ դարիպ եմ ես, դարիպին սիրտըն չիմընայ: